

**Sfântul Spiridon
al Trimitundei.**

Viața și minunile

Volum coordonat de Danion Vasile

Ediția a treia, revizuită

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
a României**

**Sfântul Spiridon al Trimitundei : viața
și minunile** / vol. coord. de Danion Vasile.

- Ed. a 3-a, reviz.. - București: Areopag, 1500

ISBN 978-606-9678-22-0

I. Vasile, Danion (coord.)

235
929

Editura Areopag
București, 2022

Introducere..... 5

Partea întâi
SFÂNTUL SPIRIDON, O VIAȚĂ
PLINĂ DE MINUNI 26

Partea a doua
NOI MINUNI ALE SFÂNTULUI
SPIRIDON 38

Partea a treia
Sfântul Atanasie din Paros
JUDECATA CERULUI 86

Postfața editorului..... 142

PARTEA ÎNTÂI

SFÂNTUL SPIRIDON, O VIAȚĂ PLINĂ DE MINUNI

Sfântul Spiridon al Trimitundei este unul dintre cei mai cunoscuți sfinți făcători de minuni ai Bisericii Ortodoxe.

Sfintele sale moaște, întregi și neputrezite de aproape 17 secole, sunt o dovadă a darului pe care l-a primit de la Dumnezeu.

Despre viața sa se cunosc puține date biografice, cele mai multe informații păstrate fiind legate de minunile pe care le-a săvârșit.

Sfântul Spiridon s-a născut în satul Askia, din Cipru, în jurul anului 290, din părinți credincioși, care erau păstori.

Din copilărie a căutat să meargă pe calea virtuților. Sfântului îi plăcea viața retrasă, de liniștire și rugăciune.

Sfântul a fost iubitor de străini, urmând patriarhului Avraam. Îi găzduia și îi hrănea pe cei care aveau nevoie de ajutor. Spăla picioarele celor pe care îi găzduia.

S-a căsătorit cu o femeie credincioasă, cu care a avut copii, printre care și o fiică, pe nume Irina.

Sfântul Spiridon a strălucit în chip deosebit prin virtutea smereniei. Biruindu-și patimile prin rugăciune și nevoință, a dobândit darul facerii de minuni. A primit harisma de a fi doctor al sufletelor și al trupurilor. Dumnezeu i-a dat chiar puterea să izgonească duhurile necurate.

După hirotonia lui ca episcop, Sfântul Spiridon a început să se dedice turmei sale duhovnicești, iar Dumnezeu i-a înmulțit harismele, spre folosul poporului.

După ce Sfântul Spiridon ajunsese episcop al cetății Trimitundei, a fost secetă mare în Cipru. Sfântul s-a rugat lui Dumnezeu pentru ploaie, și nici nu a apucat să termine rugăciunea că cerul s-a umplut de nori și a început o ploaie

care a ținut câteva zile. Sfântul s-a rugat din nou și ploaia a încetat.

Odată, la vreme de secetă, un țăran a mers la un bogat și i-a cerut să îl ajute cu cele de trebuință pentru a asigura hrana familiei sale. Dar bogatul l-a respins, cerându-i să vină cu bani dacă voia să primească grâu, orz sau legume. Săracul a venit la Sfântul Spiridon, și i s-a plâns de necazul său. Sfântul i-a spus că în ziua următoare casa lui se va umple de mâncăruri și că bogatul va veni să se roage să primească cele de care avea nevoie. Săracul nu a crezut cuvintelor sfântului, ci s-a gândit că au fost spuse doar ca să îi aducă mângâiere. Dar în noaptea aceea a venit o ploaie puternică, și din cauza inundației s-a surpat hambarul bogatului. În ziua următoare săracii au venit și strângeau grâul, orzul și legumele risipite.

Când țăranul care fusese umilit de bogat a venit să strângă și el cele necesare, bogatul a venit să îl roage să ia tot ce îi trebuie, pe datorie, fără camătă. Cuvintele Sfântului Spiridon se împliniseră.

Bogatul acela nu a înțeles nimic din pedeapsa lui Dumnezeu care căzuse asu-

pra lui. Un alt sărac a venit la el să îi ceară ca împrumut grâu pentru hrana familiei sale și sămânță pentru semănat, spunând că la vremea secerișului îi va da datoria cu tot cu camătă. Dar bogatul a spus că avea nevoie ori de bani ori de un alt zălog.

Venind săracul la Sfântul Spiridon, acesta i-a spus că Dumnezeu îi va veni în ajutor.

În ziua următoare, sfântul a prefăcut prin rugăciune un șarpe într-o podoaie de aur și i-a dat-o săracului, pentru a se duce cu ea ca zălog la bogat.

După ce a semănat semințele luate de la bogat, săracul a avut recoltă bogată. A mers să îi dea bogatului datoria și camătă, cerând zălogul înapoi. Când i l-a înapoiat sfântului, acesta prin rugăciune a transformat din nou aurul în șarpe.

Când un apropiat al sfântului fusese condamnat pe nedrept de dregătorul eparhiei și aștepta pedeapsa cu moartea, sfântul a străbătut un drum lung până în cetatea Constanțianeii pentru a interveni în ajutorul său. La un moment dat, a ajuns la un râu care nu putea fi trecut, din pricina inundațiilor. Dar prin rugăciune sfântul a

despărțit apele în două și a trecut pe malul celălalt. Auzind dregătorul de această minune de la martorii ei, care ajunseseră la Constanțiana înaintea sfântului, l-a eliberat pe omul acuzat pe nedrept.

Ajungând sfântul la un ucenic al său, care încerca să i se asemene în iubirea de aproapele, acela a vrut să îi spele picioarele într-un lighean, așa cum și sfântul făcea altora. Atunci, și alții care erau de față au vrut să facă același lucru, din evlavie față de sfânt. Între ei era și o femeie despre care se știa că este fecioară. Sfântul nu a lăsat-o să îi spele picioarele, dar aceea insista. Atunci sfântul i-a spus și motivul pentru care nu o lăsa să îi spele picioarele – pentru că avea privire de desfrânată. Femeia și-a recunoscut în fața tuturor păcatul desfrâului și, căzând la picioarele Sfântului Spiridon cu lacrimi, i-a cerut să îi dea iertare de păcate. Sfântul a primit cererea ei, iertând-o, dar i-a spus să nu mai păcătuiască, pentru a nu ajunge în chinurile veșnice, murind de tânără.

Desfrânata a plecat la casa ei, fiind uimită și de asprimea, dar și de bunătatea sfântului.

După ce fiica sfântului, pe nume Irina, care dusesse o viață de feciorie și de cucernicie, a trecut la Domnul, a venit la el o femeie îndurerată, spunându-i că îi încredințase fiicei sale o podoabă de aur și că o voia înapoi. Intrând sfântul în camera Irinei, a căutat podoaba peste tot, dar, negăsind-o, s-a dus împreună cu femeia păgubită și cu alții la mormântul fiicei sale și i-a cerut să îi spună unde pusese acea podoabă. În chip minunat, Irina i-a spus tatălui ei locul în care pusese podoaba.

Căutând la locul acela, Sfântul Spiridon a găsit podoaba și i-a dat-o înapoi femeii.

Când împăratul Constanțiu, unul dintre fiii Sfântului Constantin cel Mare, domnea în partea de Răsărit a imperiului, s-a îmbolnăvit foarte tare, dar doctorii nu au putut să îl ajute. Cerând ajutorul lui Dumnezeu pentru însănătoșirea sa, într-o noapte a visat un înger care i-a arătat un loc în care se aflau mai mulți episcopi. În mijlocul lor stăteau doi episcopi, despre care îngerul i-a spus că sunt doctorii bolii sale.

Împăratul a cerut să vină la el toți episcopii din împărăția sa, nădăjduind că îi va recunoaște pe cei din vis. Dar, nădejtile sale au fost risipite. Înainte ca trimișii împăratului să ajungă în Cipru, Dumnezeu i-a descoperit Sfântului Spiridon vedenia pe care o avusese împăratul. Sfântul și-a luat ucenicul, pe Sfântul Trifilie, care încă nu fusese hirotonit episcop, și au ajuns la curtea împăratului.

Când împăratul i-a recunoscut, s-a ridicat de pe tron și și-a plecat capul înaintea Sfântului Spiridon, pentru a lua binecuvântare de la el. Prin rugăciune, sfântul l-a tămăduit de îndată.

Într-o zi a venit la sfânt o femeie barbară, soția unui soldat, care ținea în brațe trupul pruncului ei mort. Strigând ca ieșită din minți, i-a cerut sfântului să o miluiască. Rugându-se, sfântul l-a înviat pe prunc. Dar, de bucurie, mama copilului a murit. Atunci sfântul, prin rugăciune, a înviat-o și pe mama pruncului.

Sfântul Spiridon, deși era ierarh, din smerenie și-a păstrat ocupația de păstor. Odată, a venit la el un negustor, care i-a spus că vrea să cumpere o sută de capre.

După ce s-au înțeles la preț, negustorul a vrut să îl păcălească, și i-a lăsat prețul pentru nouăzeci și nouă de oi. Când au mers la staul, sfântul i-a spus să ia caprele pentru care plătise. Dar, luând negustorul o sută de capre, una se tot zbătea și tot fugea, nevrând să plece de la staul. Atunci sfântul i-a atras atenția negustorului că pricina pentru care nu putea să ia capra putea fi faptul că nu plătise și pentru ea. Fiind mustrat de harismele sfântului, omul și-a recunoscut păcatul și a plătit și pentru capra respectivă, care s-a lăsat luată și dusă împreună cu celelalte.

Mergând într-un sat, sfântul a intrat în biserică să se roage. Pentru că era arșită și aerul era înfierbântat, sfântul l-a rugat pe diacon să spună o rugăciune mai scurtă. Dar diaconul, pentru că îi plăcea să iasă în evidență, tot lungea rugăciunea, fiind cuprins de neascultare și de mândrie.

Atunci, sfântul i-a zis: „Taci, închi-de gura.” Și, pe loc, diaconul amuțit. Nu mai putea spune sunete articulate. Dar, fiindu-le milă de el, prietenii și rudele lui l-au rugat pe sfânt să îl ierte și să îl dezlege de legătura cu care îl legase. Atunci, sfântul i-a dezlegat legătura pe care o pu-

seese asupra lui, dar numai în parte. Adică diaconul a rămas peltic, ca să nu se mai mândrească cu modul în care spunea rugăciunile în timpul slujbelor.

Mergând sfântul într-o biserică pentru slujba vecerniei, nefiind credincios, paracliserii spuneau că este suficient să aprindă o singură candelă. Dar sfântul le-a cerut să aprindă mai multe decât de obicei.

În timpul slujbei, când Sfântul Spiridon a spus cuvintele: „Pace tuturor!”, s-au auzit glasurile a zeci de mii de îngeri care au răspuns: „Și duhului tău.” Apoi, la ectenia spusă de un diacon, îngerii au răspuns cu mare glas: „Doamne, miluiește.”

Uimiți de glasurile îngerilor, mulțime de oameni au venit la biserică, tineri și bătrâni, bărbați și femei, ba chiar și unii care munceau la câmp, pentru că glasurile îngerești se auzeau peste tot.

Înainte de a intra în biserică, toți au auzit glasurile îngerești, dar înăuntru nu au văzut lângă sfânt decât pe cei ce slujeau împreună cu el. Iar aceștia au mărturisit că îngerii slujiseră vreme de mai multe ceasuri împreună cu sfântul. Glasurile îngerilor se mai auzeau încă în biserică.

Atunci, și creștinii au înțeles că trebuie să vină la sfintele slujbe, după rânduiială. Iar preoții au înțeles că trebuie să îi slujească lui Dumnezeu din toată inima și din tot sufletul lor.

După ce ucenicul Sfântului Spiridon, Sfântul Trifilie, fusese hirotonit arhieru al Bisericii Lefcosiei, mergând într-o călătorie au trecut prin niște sate frumoase și s-a gândit că ar fi bine să fie ale Bisericii. Dar sfântul l-a muștrătat că râvnea țarine și vii trecătoare, în loc să râvnească după bunătățile cele veșnice. Uimindu-se de vederea cu duhul a Sfântului Spiridon, Sfântul Trifilie a căzut la picioarele sale și l-a rugat să îi ceară lui Dumnezeu să îi dea iertare pentru cugețele sale și să îl facă păstor vrednic al turmei cuvântătoare.

Prin rugăciunile Sfântului Spiridon, Sfântul Trifilie a pus început bun și a devenit vas al harismelor dumnezeiești.

Un corăbier a plecat pe mare și s-a întors după aproape doi ani. La întoarcere, a văzut că femeia lui era însărcinată. Bărbatul, fiind cuprins de tulburare și deznădejde, a venit la sfânt, neștiind ce să facă.